

ELS 90 ANYS DE LA MARIA

Ho tenia tot i no tenia res. La Maria, als seus 90 anys, havia viscut una vida plena i, podríem dir també, una vida avançada per a la seva època: Havia estudiat la carrera de Medicina i s'havia especialitzat en Ginecologia, havia viatjat per tot el món per anar a conferències i aprendre d'altres companys metges, havia treballat molt i la seva ciutat li havia reconegut els seus mèrits i la seva dedicació concedint-li una medalla quan va fer els 90 anys; s'havia casat i havia tingut dos fills, un nen i una nena; s'havia divorciat; havia viscut la mort de la seva filla quan aquesta tenia només dos anys, sense que ella, que era metgessa, no hagués pogut fer res per salvar-li la vida...

Havia viscut moltes coses, sí; però la Maria, una dona petita i prima, nascuda en una família humil, tenia un caràcter que li havia donat i li donava la força per a resistir les investides de la vida, encara que ...no totes.

Ara vivia amb el seu fill que ja tenia 54 anys. Ell no s'havia casat, potser per a què no li passés com a la seva mare, que no havia tingut sort en el matrimoni, potser perquè sentia un amor i una admiració tan gran cap aquella dona, que era difícil que pogués trobar una altra que la pogués igualar. La qüestió era que vivien junts, encara que cadascú continuava fent la seva vida; ell treballant i ella, ella, essent completament autònoma i anant i venint al seu gust.

Però feia uns mesos que tot havia començat a canviar. La vida rutinària que portava des que s'havia jubilat, els passejos pel barri, l'anar a comprar cada dia al mercat i parlar amb els veïns i veïnes prenent el cafè, el comprar el diari per llegir les notícies i fer els mots encreuats, els passejos amb autobús al Corte Inglés per a mirar la moda i comprar-se alguna cosa si li venia de gust, les anades al Casal del barri per a fer activitats diverses,... tot, tot havia començat a canviar sense que ni ella ni el seu fill se n'adonessin.

No obstant això, el canvi havia començat i avançava com avança l'hivern en acabar la tardor o com avança la nit en acabar el dia, silenciosament, però sense que ningú el pogués aturar. Un canvi a penes perceptible, però que anava introduint-se dins del seu ésser lentament, però profunda, fins el dia que la Maria va caure pel carrer. Aquell va ser el dia en què es va fer visible aquest canvi que havia estat amagat a la vista de tothom. Les proves, les analítiques, les visites als especialistes i... la crua realitat: La Maria tenia Alzheimer.

A partir d'aquesta constatació, el canvi en la seva vida va ser més evident. Ja no podia dur la vida que havia dut durant tants anys, una vida autònoma, lliure. La malaltia li prenia, sense saber-ho, la seva vida i la seva llibertat. Ara el seu fill no gosava deixar-la sortir sola, perquè algun dia podia no saber tornar, no podia deixar-la cuinar sola, perquè podia ser que un dia s'oblidés d'apagar el foc i es produís un incendi i tantes altres coses que, encara que pogués fer-les, perquè la seva mobilitat estava intacta, no les podia fer... sola. Així que una dona l'acompanyava, l'ajudava, la cuidava..., però ella no la volia, ella volia, volia... ser lliure.

I així va ser que un dia, a la nit, va marxar de casa, buscant no se sap què, potser la llibertat perduda?. Va baixar les escales i va sortir al carrer amb pijama i amb mitjons. Va seguir el camí que feia sempre quan anava al mercat. No es va trobar ningú, millor!, doncs no hauria pogut explicar on anava, o sí, mai ho sabrem, perquè qui sí la va trobar va ser el seu fill, que, com cada nit, es va aixecar i va anar a veure com dormia, però en no trobar-la enlloc, va sortir al carrer i va seguir el camí de cada dia, espantat, sense saber si tindria sort. Finalment la va trobar, sola, perduda, caminant sense saber a on... i la va acompanyar cap a casa i la va ficar al llit i la Maria va dormir, tranquil·la. Des de llavors la porta està tancada amb clau i la clau està guardada. No sabem si algun dia tornarà a sortir buscant ser lliure com abans.